

в прощальному співі
дерев і дротів
і кришталевому
відлунні дзвонів.

Взимку
чомусь не спиться
ні під сірою
кригою буднів,
ні під білою
ковдрою свят.

Коли закінчується
календар,
в столиці моєї самотності
настає п'ята
пора року.

* * *

Ти рятуєш мене
навіть тоді
коли я забуваю про Тебе
коли звертаю у нетрі
ненавиджу і не вірю
коли ворожу на картах
коли спокушаю долю
на чорних пісках на водах
коли проступає відчай
і очі не бачать світу
рятуєш
навіть тоді
коли я кричу: не треба
навіть тодіколи я питаю: навіщо
навіть тоді...

Маргарита Олійник-Локай – молода поетка з Полтавщини. Народилася 27 березня 1989 року в Миргороді. 2006 року закінчила Миргородську школу № 7 і вступила на заочне відділення філологічного факультету Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, де сьогодні завершує 4 курс. Брала участь у численних фестивалях дитячої творчості і конкурсах. Лауреат I премії обласного етапу VI Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика та Міжнародної премії імені Василя Васька. 2005 року посіла третє місце на II обласному конкурсі “Авторська збірка поезій школяра”. Друкувалася в періодиці.

2007 року видала свою першу книгу віршів “Я просто людина”, яку присвятила матері.

* * *

По весняному луку іду я до мрії своєї –
Серед квітів яскравих, трави і зелених гаїв.
О, яка це краса! І я знову захоплююсь нею,
І вона постає знову й знову в уяві моїй.

Моє серце блукає у цих неохопних просторах
І на мандри одвічні приречене вже назавжди.
У сузір'ях ромашок розкішне салатове море
Мене кличе, і вабить, і знову приводить сюди...

Лине сонце за обрій, і день гомінкий засинає,
І голівки свої сині квіти у трави кладуть.
Тільки з миті цієї уже я спокою не знаю,
І загублене серце уже не знайду я, мабуть...

* * *

У цьому краї я зросла,
Цей край – моя душа і доля:
І цей весняний квітограй

Десь у ромашковому полі,
І ці лелеки-бусоли
На стрісі рідного будинку...
Злітають клином журавлі,
Такі знайомі із дитинства.

І ось вже яблуні цвітуть,
Лягає цвіт в зелені трави,
А в небесах хмарки пливуть,
На землю впав весняний ранок.

А серце радісно співає,
Сміється, у танку кружляє,
І зеленішає трава,
І лине пісня рідним краєм!

* * *

Миргородській художниці Ніні Унтило

Минає день, минає мить.
І час бринить на циферблаті літа.
Вона спокійна, та рука тремтить, –
Вона малює квіти.

Нікого поруч – тільки таїна,
Натхнення неприборканого сила.
І, все відклавши, серце порина
В захмарний стан польоту без вітрила.

Рука тремтить, не вистачає слів,
Та вистачає барв і оксамиту.
Вона не помічає на долонях сліз,
Вона малює квіти!

ХРАМ

Чотири стіни. Між ними – вічність.
Між ними – сутність життя.
Чотири стіни. Між ними – свічі,
Між ними – мої почуття.

Чотири стіни забутого храму,
Де вікна – як образи.
У душу свою відкриваю браму,
Приношу жертву сльози.

Три сходинки я лишила позаду,
Та помисли знову летять
Туди, де вітер навколо фасаду
Храму мого життя.

* * *

Я бачу на долонях цілий світ.
Метелик полетів, піднявши крила,
І я не перерву його політ,
Нехай здається, що любов безсила.

Бездня неба у моїх руках.
Лиш десять пальців, та між ними – сонце.
Метелик – вже не гусинь, ще не птах,
Фрагментик незатьмарених емоцій.

Я бачу на долонях цілий світ –
Таким, яким він буде вже сьогодні.
Літак лишає в небі білий слід,
Метелик тане у його безодні...

* * *

Ти прокрадаєшся у сон,
Навшпиньки ходиш по квартирі
І відкриваєш горизонт,
Фарбуєш сонцем стіни сірі.
Є замість пензлів дві руки.
А замість рук – широкі крила.
Чи янгол ти, чи навпаки, –
Я досі ще не зрозуміла.
Але чекаю твій прихід,

Як свято, промінь світла в склянці.
І так вартую сонця схід,
Та тільки ти зникаєш вранці...

* * *

Любов – це натхнення, яке не зникає,
Випробовує нас то пеклом, то раєм,
Гірке і безкрає, ніжне і дике,
Багатоголосе, багатоліке.

Натхнення і відчай. Біль, забуття,
Подорож в безвість і вороття,
Міліметр серця нестримно-широкий,
Вічний полон і вічний неспокій...

* * *

Глибоке і справжнє твоє потрясіння
Любов'ю – ці сплетені пальці в долонях,
Ці сльози на небі – на синьому сині, –
Ці зірвані струни, що струмом у скронях.
І хай навіть осінь над нами сміється
І кидає виклик – ти знай, я не зраджу!
Я серце відкрию – в тобі відіб'ється
Усе те, що зветься глибоке і справжнє.

* * *

Дивлюсь, як застигає віск.
Так швидко заживають шрами
На вулицях порожніх міст,
Прошитих вічності голками.
Я воску збережу тепло,
Встромлю туди цікаві пальці,
Щоб ожило і потекло
В судинах залізничних станцій,
Щоб шурхотіло тихо, наче кріт,
За порожнечою нічних FM-ів,
І мимоволі змінювало світ –
Потроху, згідно власній мікросхемі.
І грім грози, і тупіт військ
Якимось несуттєвим стане.
Дивлюсь, як застигає віск,
Як свічка скапує і тане.
Коли життя втрачає зміст
І навіть дихати нестерпно,
Візьми свічу – і помолись.
Тобі відразу стане тепло.

* * *

Не писалося. Марилось, вірилось і озивалося,
За чужими легендами серце в політ поривалося.
Випадкове відсіялось, інше лишилось

осмислити,
Пережити, відчутти, прийняти, змиритись
і звикнути.

Все нестерпно. Крізь терни на стерню –
 і долі простертись,
 І підвестись, і сльози чужою долонею стерти –
 Випадковою, і уявить на її місці іншу, –
 Саме ту, що болить, що в душі озивається
 віршем.
 Він почує, і він зрозуміє, і трішечки
 втішиться,
 Бо в мені його серце навіки закуте залишиться,
 А у ньому моє – переоране боєм і бідами,
 А тому попри все ми назавжди залишимося
 рідними...

ТРИПТИХ

*Все ще можливо.
 Світ не завершено.
 Юрко Гудзь*

1
 Поверни мені світ. Жовте сонце над тихим
 Хоролом,
 Нас кусають мурахи, та ми не відводим очей.
 Теплий спогад ударить під дих невтамованим
 боєм,
 Мов недопалок синього “Честеру”, знов
 обпече.
 Підставляєш плече не мені – може, й зовсім
 нікому.
 Я ж чекаю, коли ти, упертий, нарешті
 збагнеш:
 Це важливо – із ким ти розділиш натхнення
 і втому,
 І по сходинках цього життя з ким ти поруч
 пройдеши,
 З ким ти дихати будеш одним нерозбавленим
 димом,
 Поспішати з роботи, чекати отих вихідних,
 Щоб відчути, що поруч по-справжньому
 рідна людина –
 Та, яку щастя бачити знову у дверях
 вхідних...
 Озирнися, почув, усвідом, що насправді
 важливо.
 Подивись, в ім'я Духа Святого, і Сина, й Отця,
 Я тобі посміхаюсь, а значить, усе ще можливо.
 Світ іще не завершено. В ньому немає кінця.

2
 Поверни собі світ. Ти ж розгублений, злий
 і бездомний.
 Не тверезий, не п'яний, шукаєш
 у келиху дна,
 Та ніяк зрозуміти не можеш – той келих
 бездонний.
 В глибині його тихо дріма наша спільна вина.
 Ти нічий, ти тепер і самому собі не належиш.
 А яким ти був сонячним зовсім недавно,
 згадай.

Ти вночі знов і знов атакуєш всесвітню
 мережу,
 Ніби десь там у ній заховався твій
 втрачений рай.
 Не зникай! Ти потрібен мені – це константа
 незмінна.
 Ти для мене єдиний і рідний – це теж
 назавжди.
 Так, я горда, й життя не поставить мене
 на коліна,
 Та тебе я прошу – не зникай, я благаю –
 не йди!
 Ти і сам – цілий світ. Поверни собі сонце
 і світло.
 Відчини свої вікна і серце своє відчини.
 Я до світу без тебе не звикла і, мабуть,
 не звикну.
 Ти і сам – цілий світ, і у тебе обличчя весни.

3
 Світ іще не завершено. Як переоране поле,
 Він порожній і чорний, розбитий,
 зруйнований вщент.
 Вже розтали сніги, і земля
 неприборкано гола,
 І із неї от-от проросте мій прихований щем,
 Що весна перетворить на неподаровані
 квіти,
 І нестримне життя посміхнеться нам прямо
 в лице.
 Чуєш, все ще можливо. Самі ми творці
 свого світу,
 І у ньому нам жити, тож будь обережним
 творцем.

* * *

Я гадаю, де ти і з ким
 У вечір Страсної П'ятниці.
 Десь, певно, досі печуть паски.
 Їх солодкий запах у повітрі тягнеться.
 Я спалила усі мости,
 Та один залишився непоміченим.
 І вечірнім золотом сяють хрести
 Того храму, де ми з тобою повінчані.
 Я пройду під теплим дощем
 Під твоїм вікном і залишусь сухою.
 Тільки в серці вже звичний щем
 Лесть зачепить краєчок того сувою,
 У якому два наших життя –
 Переплетені, зрощені, та не накладені.
 У минуле нема вороття.
 Золотяться хрести, і пахне ладаном.
 Десь, певно, печуть паски,
 Та без тебе моя не освятиться.
 Я гадаю, де ти і з ким
 У вечір Страсної П'ятниці...

